

¿Què vol dir Jesús quan ens convida a prendre la creu?

Dll, 26/10/2020 per Josep Lligadas

[Una font que raja sempre](#)

Jesús, segons els evangelis, diu que, qui vulgui seguir-lo, ha de prendre la seva pròpia creu. I ho diu en dos moments concrets.

El primer, quan, després de la confessió de Pere afirmant que Jesús és el Messies, Jesús, per evitar malentesos, els anuncia, davant el seu estupor, que aquest Messies acabarà malament, a la creu, i que aquest serà el camí pel qual realitzarà la seva missió messiànica. I, un cop dit això, afegeix: “Qui vulgui venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi”. Això, segons la versió de Mateu 16,24 i Marc 8,34. La versió de Lluc 9,23 hi afegeix un matís. Diu “que prengui la seva creu cada dia”, per deixar clar que Jesús no demana cap heroïcitats momentània, sinó una actitud de tota la vida.

El segon moment, que trobem recollit a Mateu 10,38 i Lluc 14,27, ve després d’una afirmació dura, difícil de pair: que per ser deixeble seu cal trenir clar que el seguiment, o sigui el compromís amb l’Evangeli, ha de passar per davant dels lligams familiars. I, després d’haver dit això, afegeix: “Qui no pren la seva creu i em segueix, no pot ser deixeble meu”.

¿Què vol dir, doncs, per a Jesús, portar la creu, prendre la creu? Pel context ja queda clar que la cosa va de fidelitat al camí de l’Evangeli, de dedicació al Regne, que són coses sovint no fàcils, no còmodes. No va, d’entrada, d’aguantar pacientment l’artrosi que no em deixa viure o l’actitud desconsiderada d’aquell veí que sempre posa la música massa alta.

El que Jesús ens està dient amb la seva invitació a prendre la creu és que hem de viure la vida amb la voluntat de ser fidels a l’Evangeli, assumint les conseqüències difícils que aquesta fidelitat segur que comporta, com ell les va assumir fins a l’extrem de la creu. És a dir, que el que Jesús ens demana és que tinguem un plantejament actiu de la vida. No està convidant-nos a, simplement, aguantar el que ens vingui. Està dient que ens hem de plantejar, per exemple, si hi ha alguna tasca de servei col·lectiu –des de Càritas fins a la vida política, passant per tot el ventall del món associatiu o de les activitats d’Església– que sé que és necessària i que jo, encara que em faci mandra, sé que podria fer. O si hi ha alguna lluita concreta –contra un desnonament injust, per exemple– en la qual podria participar. O si hi ha algun malalt o alguna persona gran que necessita companyia i jo n’hi podria fer. I ens convida a plantejar-nos també amb quina actitud estem a la feina, o a la família, o on sigui. I ens convida a preguntar-nos quina manera de veure el món transmetem al nostre voltant, i sobretot a les persones en les quals podem influir d’una manera o d’una altra. O, en un nivell que pot semblar molt elemental, també ens convida a plantejar-nos si, en la nostra manera de tractar la gent, facilitem la vida dels altres o els la compliquem innecessàriament. Jesús ens demana que mirem al voltant i sapiguem veure com es fa present el seu Regne, i com hi podem contribuir nosaltres. I ens demana l’esforç de posar-nos-hi. Quan Jesús parla de prendre la creu, ens està fent saber que la fidelitat a l’Evangeli i el treball pel Regne no es poden fer des del sofà del menjador. Que cal plantejar-se coses i respondre a les crides que ell ens fa des de tants llocs.

Però no tot s'acaba aquí. Perquè això que acabo de dir no significa que la meua artrosi o el meu veí desconsiderat no es puguin considerar, també, una creu. O que no s'hi puguin considerar també situacions molt més greus: si pateixo penúries econòmiques que em fan viure en estat d'angoixa permanent, o si algú de la meua família, o jo mateix, ens hem d'enfrontar a una malaltia que no té cura. I sí, esclar que s'hi poden considerar. Però dependrà de com les visquem. Davant les situacions dures i doloroses que ens puguin caure al damunt, a més de protestar-li a Déu com va fer Job, hem de fer tot el que siguem capaços per mantenir, en aquestes situacions, l'enteresa, la pau, l'estimació, la valoració de qualsevol cosa bona que ens esdevingui, les ganas de no amargar la vida als altres, la capacitat de ser humils i deixar-nos cuidar si cal, l'esforç de superació en tot allò que sigui possible... I, en el fons del cor, després d'haver-li protestat a Déu si ens surt de fer-ho, ser capaços de viure aquesta situació amb aquella infinita confiança de què parlava Carles de Foucauld, aquella confiança que neix de saber que el Regne de Déu és, també, una vivència de plenitud que se'ns ofereix quan experimentem que totes les coses d'aquesta vida fallen.